

Xavier Flores

Després de pel·lícules com *Alicia en la España de las maravillas* de Jordi Feliu, *Tres en raya* de Paco Romà, *Sus años dorados* de Martínez Lázaro o *Hay que zurrar a los pobres* de Santiago San Miguel i una llarga carrera teatral, l'actriu Mireia Ros debuta en la direcció amb la pel·lícula *La Monyos*, de la qual també ha escrit el guió, i que el pròxim 7 de març s'estrenarà a Palma.

Mireia Ros no pensa deixar la interpretació, tot i que li agradaria alternar la feina de sempre amb la direcció.

Aquestes són algunes de les seves impressions poc abans de l'estrena oficial de la pel·lícula.

Temps Moderns: ¿Com es va gestar la idea de la pel·lícula i del personatge de *La Monyos*?

Resposta: La pel·lícula neix de les narracions que ma mare havia d'improvisar de vegades a l'hora de menjar; com que érem molts de germans, ella ens donava de menjar gairebé en fila índia i una cullerada per hom; per mantenir la nostra atenció ens explicava moltes històries meravelloses, una d'aquestes era la de "la Monyos", que a més a més era real. A mi, aquesta història -que ella sabia adornar amb detalls molt personals- em va agafar des del començament i va fer que, amb el temps, m'interessàs conèixer aspectes de cada vegada més pròxims a la seva vida i a la llegenda, ja que, si bé hi ha moltes persones que la varen conèixer i la recorden -era un personatge molt popular-, la veritat és que la història autèntica de la seva "vida" no es pot conèixer amb certesa.

Per mi era un personatge màgic i inquietant que, a més, tenia l'afegit del misteri d'un passat que la va convertir en llegenda; la llegenda era que va embogir per amor i d'aquí la creació d'aquest personatge estrafolari i esperpèntic que era tan popular a La Rambla i a la resta

de Barcelona. Em va interessar aquesta persona que fugí de la realitat i decideix construir-se un personatge. Per la pel·lícula vaig voler fugir del "flash back" i vaig recuperar el personatge de ma mare com la nina que va descobrir "la Monyos" i així queda com un conte. M'interessava molt més la història de "la Monyos" com a llegenda que no com a documental biogràfic.

T.M.: ¿De quina manera es va passar del guió a la producció de la pel·lícula?

R: Fa devers 8 anys que vaig començar a escriure el guió. Com comprendràs, el projecte i el guió han sofert molts de canvis: des del moment que em proposen fer una sèrie de televisió fins que decideix fer la pel·lícula com jo la tenia visualitzada m'ha passat gairebé de tot; però el que importa, per resumir, és que, amb el darrer canvi de legislació i les ajudes a nous realitzadors, present el projecte i l'aproven. Aquí és quan es posa en marxa el projecte real de fer la pel·lícula. La darrera ajuda va ser la incorporació a la producció d'Adolfo Domínguez. A Adolfo li passava el guió la meua socia i productora, Marta Figueras, i jo un divendres i dilluns decideix implicar-s'hi d'una forma entusiasta i creativa.

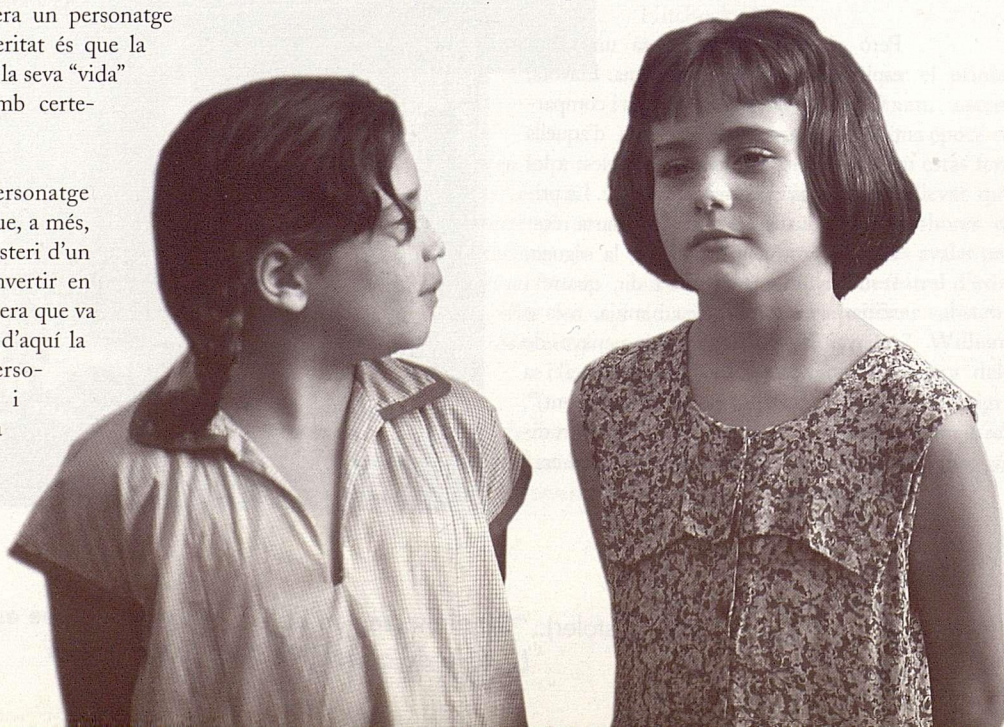
T.M.: ¿Va ser difícil per una actriu triar els actors?

R: En un primer moment, era jo qui havia d'interpretar "la Monyos", però després que vaig decidir dirigir-la, va ser molt fàcil triar Julieta Serrano pel

paper; m'encanta la facilitat com Julieta Serrano pot jugar amb la dolçor, la inquietud, aquella màgia de la seva mirada que pot canviar de registre amb gran senzillesa en el mateix pla. Amb Eufèmia Roman he tingut la sort de trobar la "Lolita" que jo havia "vist"...

M'agradava la idea que els actors no fossin gaire coneguts, tot i que al començament hi va haver l'excepció de Miguel Bosé, en qui havia pensat pel paper d'Alejo. Té aquell aspecte físic de galant que jo cercava; de fet, Miguel hi va estar a punt d'entrar a la pel·lícula, però la gira de promoció del seu darrer disc ens ho va impedir. A ell li agradava molt el projecte, però nosaltres no som una productora tan potent que es pugui permetre retardar un rodatge a voluntat...

L'elecció de Carles Sabater per aquest paper va ser molt important i encertada, a parer meu, perquè Carles té aquella presència que jo volia de galant aristocràtic i a la vegada m'agrada el seu registre de comèdia subtil... La resta del repartiment són gent pura de teatre que jo respect moltíssim i que en aquest país potser no se sap valorar tant com ho feim els qui som a la professió. Pel paper de les dues nines, vaig tenir moltíssima sort perquè vaig trobar dos autèntics "monstres" de la interpretació que, a més, estan encantadores a la pel·lícula. També et puc dir que les vaig seleccionar d'un càsting de més de 1000 nines.

T.M.: ¿I com es troba una actriu darrere la càmera?

R: Com a actriu tenia clar des d'un primer moment que, a pesar que sempre hem anat ofegats de temps, jo tendria un especial tracte amb els actors. He tengut la sort de comptar amb bons actors, cosa que et permet després veure la gran generositat que et tornen quan creuen en un projecte i els dediquen una mínima i indispensable atenció.

En posar-me darrere la càmera, he descobert la fragilitat dels actors en un rodatge, per això valor tant la seva implicació emocional... La pel·lícula és una història de sentiments i d'emocions i, a part del meu treball rere la càmera, tenia clar que això només ho podrien transmetre els actors. Fins i tot el fet de no poder treballar amb so directe pel seu elevat cost i la dificultat tècnica per una pel·lícula d'aquestes característiques d'ambientació, m'ha obligat a fer feina amb ells en el doblatge... Amb tot això que dic sobre els personatges i els actors, no vull dir que n'hagi descuidat la narrativa, ja que en definitiva el que jo volia era contar una bona història.

T.M.: I ja per acabar, ¿com trobes la indústria cinematogràfica del país?

R: Malauradament, no en tenim, d'indústria. Crec que per no embullar-nos en aquest tema hem de veure les coses que sí funcionen i on funcionen; per exemple a França sí funcionen i, si allà funcionen, ¿per què no passa aquí? La quota de penetració del cine nacional és gairebé del 40% i encara els sembla millorable, en canvi aquí estam sobre el 10%... El sector del cine és molt complex i barreja massa ingredients i interessos: producció, distribució, exhibició...

L'administració i les institucions són les que han d'arbitrar

solucions o, almanco, propostes perquè el cine del país no desaparegui, perquè els casos de Marta Balletbò o Isabel Coixet no siguin casos aïllats... Ara, casualment, ens trobam davant d'un present complicat però esperançador; s'estan fent bones pel·lícules de gent nova que, a més a més, aconsegueixen molt bona acollida en festivals de fora...

El tema de les subvencions, trob que és molt necessari però insuficient... S'haurien d'obrir noves vies, com per exemple la llei del mecenatge, que a mi em sembla molt interessant a priori... Hem de mentalitzar a la gent que vulgui fer feina en aquest "medi" que el cine no és rendible a curt termini, però sí en 4 o 5 anys... A hores d'ara em sembla imprescindible la implicació de les televisions públiques en la producció cinematogràfica. Les televisions públiques haurien de fer una aposta decidida per la qualitat i no estar supeditades en exclusiva als índexs d'audiència. La competència amb les privades és absurd i potser immoral: al públic, si li dones qualitat, també ho aprecia i ho veu... ♦

